

Mag. Klementina Podvršnik, s. p.

Projekt sofinancirajo MŠŠ RS in Evropski strukturni skladi.

Tomaž: Poslušaj, ti si moja najboljša prijateljica in povsem ti zaupam.

Alenka: Povej, kaj ti leži na duši.

Tomaž: Veš, da si moji že od nekdaj želijo zdravnika pri hiši.

Alenka: Nič novega. V čem je problem?

Tomaž: Zato sem se tudi na njihovo prigovarjanje vpisal na študij medicine; v upanju, da tako ne bom sprejet.

Alenka: Mislila sem, da te je možnost študija medicine razveselila.

Tomaž: Morda prvi trenutek. Verjetno me je bolj veselila misel na to, da sem sprejet kot pa samo dejstvo, da bi študiral medicino in postal zdravnik.

Alenka: Kaj mi hočeš povedati?

Tomaž: Že dalj časa ugotavljam, da si tega sploh ne želim. Čeprav sem v študij vložil veliko truda, me poklic zdravnika in sam študij ne zanima, še manj veseli. Vedno bolj dvomim vase in se sprašujem, kdo sem in kaj sploh hočem. Vem le, da to, kar počnem, nisem jaz.

Alenka: Si o tem že govoril s starši?

Tomaž: Ne, ta pogovor odlagam, ker se bojim, da jih bom zelo razočaral. Vem pa, da ne morem več tako naprej. Sem nesrečen, počutim se kot v oklepu, ki ga ne morem sneti. Najraje bi kar pobegnil, a to ni rešitev, problem ostaja. Kaj naj naredim?

Alenka: Ne bodi tako črnogled. Nisi prvi, ki se mu porajajo dvomi o tem, kaj početi v življenju. Povsem te razumem, si v veliki stiski, ki pa ni nerešljiva. Najprej ti svetujem, da se pogovoriš z družino. Povej jim, kar si povedal meni. Ne bo lahko, a bodi odkrit in predvsem verjemi vase. Prepričana sem, da boste našli rešitev. Če si dobro premislil in si prepričan v to, da ne želiš postati zdravnik, je bolje, da opustiš študij medicine in se lotiš nečesa, kar te bo veselilo. Bolje to, kot da si nesrečen in nezadovoljen s svojim življenjem.

Tomaž: Res misliš, da je pogovor rešitev?

Alenka: Sem tvoja prijateljica?

Tomaž: Hvala, ne vem, kaj bi brez tebe.